

במדינה

פשעים

הפה הגדול

של קאזאנובה

לרוני כהן בן ה-19 היו כל הכישורים לשחק בהצלחה את תפקיד קאזאנובה על קרשי המציאות. הוא היה שחרחר, בנוי היטב לכל אורכו וסחב עימו פרצוף שר הסעיר את הנקבות בכל מקום אליו נקלע. אבל רוני לא היה מקצוען אמיתי. הוא שכח את אלוף הכללים במישחק האהבה: כשאתה יוצא מן המיטה כפתר את הלוע ושומר את הזכרונות המתוקים לעצמך. כך גילתה ביום קודר אחד, רות ניסן, יפהפייה בת 19, כי יש לה עזר במיטה, פרגית בת 18, כרמלה חי, רותי חיפשה את הקטנה, מצאה אותה, דחפה אותה ל-

קאזאנובה רוני כהן
הבתולים אבדו כבר מזמן

קרן זוויב והסבירה לה ביד רחבה מה דעתה עליה. שתיים-שלוש סרירות, מרי-טת שיער אחת או שתיים ובסוף ההסבר התקשתה כרמלה הקטנה לסעון כי לא הבינה משהו.

לעלמה חי, תלמידה בבית-ספר תיכון מקצועי בתל-אביב, היה המקרה מכה כסוד. היא גם גילתה לאסונה כי לא היתה פרגית-חיקו היחידה של כהן קאזאנובה, וגם חספה מכות עם הגילוי. "זהו", נדרה הקטנה, "מהיום ותלאה אני לא רוצה יותר לראות אפילו דוגמה ממנו".

אכרן הבתולים. הרבר היה אולי קל לאמירה. השחרחר היפה לא הסכים לוותר על קטנתו. הוא היה חוזר וצץ בהפסקות. בחצר בית-סיפורה של כרמלה ומנסה ל"שכנעה במלל ובמעש לחזור בה מנידורה.

אך הילדה נתגלתה כבעלת אופי ברזלי. "יש בחצר בחור אחד שבא כל הפסקה וניטפל אלי כל יום", נכנסה יום אחד ושפכה לפני מנהל-התיכון. המנהל הזמין את קאזאנובה פנימה ויישב לפניו את לשונו משך שעה ארוכה. כלום לא עזר, רוני המשיך לחזק על כרמלה שתתיר את הנדר ותחדש לילות כמקדם.

ב-15 לחודש זה התפוצצה הפרשה בי רעש גדול. כרמלה הגיעה בוכייה לתחנת המישטרה והודיעה ליומנאי כי אחד, רוני כהן, ניסה לבוא עימה במגע-מיני בכוח ותוך מאבק עימו ביצע בה כהן מעשה מגונה שבמהלכו נקטפו בתוליה.

בבית-המשפט לפני כבוד השופט יהודה טרייביש, הצהיר סניגורו של כהן כי כרמלה לא חי היתה חברת-יצמדותו של רוני ובילחה עימו במקומות שונים משך תקור פה ארוכה. הפרקליט נתן לבית-המשפט להבין כי בתוליה של הנערה היו כראש מעייניו של הנאשם הצעיר זה זמן רב, ולא דווקא באפיוודה האחרונה בלבד.

כבוד השופט נשאר אדיש לטיעון היסטורי והורה לעצור את רוני לחמישה ימים. גוסף לחמישה אתם בילה כבר ב-אברכיבר בצפייה לדיון המשפטי.

יונס עבד אל-ג'אפר, בן 20, לומד ספרות ערבית, שנה ראשונה. "בעל הבית לקח לנו רהיטים טובים מתוך החדרים והביא ישנים במקומם."

אחמד מצארווה בן 20, ערבית ומתמטיקה, שנה שנייה. "בעל-הבית מתנהג בדירה כמו שוטר, נכנס לחדרים כאילו לא גרים פה בכלל."

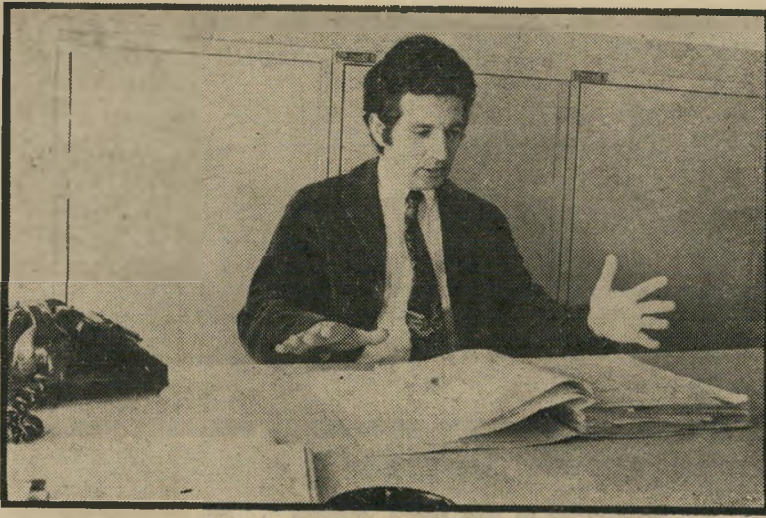

ריאד כבהא בן ה-19, שנה ראשונה ערבית. "כשרק הייתי אומר לבעל-בית שאני ערבי, היה אומר שהדירה מושכרת כבר."

מסגולוגות. אותי למשל הוא שאל: מה אבא שלך עובד? אמרתי חקלאי. או הוא אמר לי: פעם הבאה שאתה נוסע הביתה תביא לי זיתים ושמן". מסטודנט אחר ב"דירה, ריאד כבהא, דרש גבינה. "בכלל הוא מתנהג כמו שוטר" מו-

אחר שהם נכנסו לדירה, גילו כי תנאים אנושיים הם מושג גמיש למדי אצל בעל-הבית. ויינרייך החליט, כדבריו, "איזה ריהוט מתאים לערבים", החל להוציא מהדירות אביזרים שנמצאו בהן עם כניסת הדיירים. כך נעלמו מן המקום כורסאות,

על הקריטריונים זכו במגורים בקמפוס. אך היו נוספים שמצבם המשפחתי והכלכלי היה זהה או דומה לזה של ה-18. "אספתי את שמותיהם של הסטודנטים הרעביים הנותרים שזקקו לדירה", מספר ד"ר ליבאי, "והעליתי הצעה למצוא לאנשי שים אלה פיתרון מגורים על-ידי שכירת חדרים עבורם בעיר, תמורתם ישלמו רק את המחיר שניגבה מסטודנט המתגורר במעונות. 70 ל"י לחודש בלבד. את היתרה תשלם האוניברסיטה."

"במו ידי" "אני עצמי רגיש מאוד לבעייתו של הסטודנט הערבי", אומר ד"ר דוד ליבאי, דיקאן הסטודנטים בתל-אביב, "במו ידי הוצאתי קודם את בקשות הדיוור של הסטודנטים הערבים וסידרתי מגורים."

סיף אחמד מצארווה, סטודנט נוסף בדירה, "יש לו מפתחות לחדרים והוא נכנס מתי שהוא רוצה, בכל שעות היום והלילה, כאילו שלא גרים פה אנשים". הוא באמת סיפר לי שהיה שוטר בימי המאנדאט. מציין מוחמד קיוואן, הסטודנט שהעז להתקשר לנערה עבריינה, "הוא אמר לי שזאת חובתו האזרחית לעקוב אחריו ולבדוק את זהותו של כל מי שנכנס אליו. נו, ככה הוא גם גילה את החברה היי-הודייה שלי, ורץ עם הסיפור למיכה רייסר. לפני זה הוא עשה לי טריק עוד יותר יפה. בחדר שלי יש מיטה כפולה עם שני מיזר רונים. יום אחד באתי ומצאתי שהמיזר נים נעלמו. כשבאתי אליו בטענות הוא אמר לי: זאת המיטה של הבן שלי ואני לא מוכן שעל המיטה הזאת ישכב ערבי עם יהודייה. רק אחרי מריבה ארוכה הוא החזיר לי מיזרון אחד מהשניים."

שולחן טוב הוחלף בשולחן שבור, מנורות חשמל שבורות לא הוחלפו. השימוש במקרר נאסר בטענה: "שאיננו שייך לדירה". "זה עוד כלום", מוסיף יונס עבד אל-ג'אפר (20), "הוא התחיל לדרוש מאתנו

על הסיבות שהצריכו פיתרון שבו שוכרת החדרים תהא האוניברסיטה ולא הסטודנט הערבי, מספר ג'וברין חור סיין, בן 19, תלמיד שנה א' בפקולטה למינרלי: "בשבילי לחפש דירה בתל-אביב היה סיט. הייתי הולך לפי מודעות, מרים טלפון, קובע פגישה ובא לראות את המקום. בכל המקרים היה מגיע הרגע שבעל-הדירה היה שואל אותי: תסלח לי אבל מאיפה אתה? וכשהייתי עונה שאני מאום-אל-פאחם, פתאום היו לו כבר דייני רים והדירה כבר היתה מושכרת למישהו אחר, וזהו זה". למחרת הייתי רואה באר ניברסיטה את אותה מודעה מחכה שוב לקליינטים."

חוסין איננו מתאר מקרה יוצא-דופן. חוויית הדירה שהושכרה כבר למישהו אחר רודפת כמעט כל סטודנט ערבי שמנסה להכנס לחדר בעיר הגדולה. הפיתרון ש"הציע ומימש הדיקאן, ד"ר ליבאי, נועד להקל על הסטודנט הערבי לא רק פיננסית. יוסף ויינרייך, בעל ביתם של שבעת הסטודנטים הערבים, דרש - וקיבל - את המחיר הפנטסטי של 187.50 ל"י למיטה. תמורתם התחייב לספק תנאי דיוור אנושיים לשבעת הסטודנטים. אך זמן קצר ל-

"בעל הבית הלשיין!" יוסף ויינרייך, בעל שתי הדירות שהושכרו לסטודנטים הערביים, כי שוטר לשעבר בימי המנדאט, טען ויינרייך לפני הסטודנטים, חובתו האזרחית העליונה היא לקיים עליהם מעקב מתמיד ולדווח עליהם למקומות המתאימים.